

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2017 —
Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Vodafone Omnitel NV**

(Sag C-55/17)

(2017/C 239/27)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Indstævnt: Vodafone Omnitel NV

Præjudicielle spørgsmål ⁽¹⁾

- 1) Er artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 ⁽²⁾ til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser (og navnlig henholdsvis artikel 24 og 25 i Codice del consumo (lov om forbrug)), ifølge hvilken praksis fra en telefonoperatør, der består i udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af visse telefontjenester (eksempelvis telefonsvarer eller navigering på internettet) på SIM-kortet, og i særdeleshed såfremt telefonoperatøren ikke kan gøres ansvarlig for yderligere særskilt konkret adfærd, kan kvalificeres som »utilbørlig påvirkning« og således som »aggressiv handelspraksis«, der kan forventes »væsentligt« at indskrænke gennemsnitsforbrugers valgfrihed eller adfærd?
- 2) Kan punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF [...] fortolkes således, at der foreligger »levering uden forudgående anmodning«, såfremt en mobiltelefonoperatør lader sin kunde betale tjenester i form af telefonsvarer eller navigering på internettet i en situation, som er kendetegnet ved at
 - telefonoperatøren på tidspunktet for indgåelse af kontrakter om mobiltelefoni ikke korrekt har oplyst forbrugeren om, at tjenesterne i form af telefonsvarer og navigering på internettet er forhåndsindstillet på SIM-kortet, hvilket bevirker, at disse tjenester potentielt kan benyttes af forbrugeren uden specifik indstilling (setting),
 - forbrugeren for reelt at benytte disse tjenester under alle omstændigheder skal foretage de nødvendige handlinger (eksempelvis indtaste nummeret på telefonsvareren eller betjene de kommandoer, som aktiverer navigering på internettet),
 - operatøren ikke kan gøres ansvarlig for dels den tekniske og operationelle fremgangsmåde ved forbrugers reelle brug af tjenesterne, dels oplysningerne om disse fremgangsmåder og prisen for tjenesterne, men udelukkende for den omhandlede udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstillingen af tjenesterne på SIM-kortet?
- 3) Er formålet med det »almindelige« direktiv 2005/29/EF i sin egenskab af »sikkerhedsnet« for forbrugerbeskyttelse samt tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i samme direktiv 2005/29/EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter vurderingen af overholdelsen af særlige forpligtelser ifølge sektordirektiv 2002/22/EF ⁽³⁾ om forbrugerbeskyttelse henhører under anvendelsesområdet for det almindelige direktiv 2005/29/EF om ukorrekt handelspraksis, hvilket bevirker, at myndigheden med kompetence til at iværksætte foranstaltninger mod overtrædelser af sektordirektivet afskæres fra at gribe ind i alle de tilfælde, hvor der også er tale om ukorrekt/urimelig handelspraksis?
- 4) Skal specialitetsprincippet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF opfattes som et princip, der regulerer forholdene mellem lovgivninger (almindelig lovgivning og sektorlovgivninger), forholdene mellem bestemmelser (almindelige bestemmelser og specifikke bestemmelser) eller forholdene mellem myndigheder med kompetence til regulering af og tilsyn med de respektive sektorer?
- 5) Kan der kun være tale om begrebet »uoverensstemmelse« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF i tilfælde af radikal modstrid mellem bestemmelserne i lovgivningen om ukorrekt handelspraksis og andre EU-retlige bestemmelser, som regulerer særlige sektorbaserede aspekter af handelspraksis, eller er det tilstrækkeligt, at de pågældende bestemmelser indeholder en afvigende regulering fra lovgivningen om ukorrekt handelspraksis i forhold til den særlige karakter ved sektoren i et sådant omfang, at der opstår en kollision mellem bestemmelser (Normenkollision) i relation til en og samme konkrete situation?

- 6) Henviser begrebet »fællesskabsregler« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF kun til bestemmelserne i EU-retlige forordninger og direktiver samt bestemmelserne til direkte gennemførelse heraf, eller omfatter det også nationale lovgivnings- og reguleringsbestemmelser, der gennemfører EU-retlige principper?
- 7) Er dels specialitetsprincippet i tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF, dels artikel 20 og 21 i direktiv 2002/22/EF samt artikel 3 og 4 i direktiv 2002/21/EF⁽⁴⁾ til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter det antages, at den almindelige lovgivning om ukorrekt handelspraksis altid skal anvendes i alle tilfælde, hvor der i en reguleret sektor — kendetegnet ved en »forbrugerorienteret« sektorlovgivning og hvor den sektorspecifikke myndighed er tildelt kompetencen til at fastsætte regler og sanktioner — udvises en adfærd, som kan henhøre under begrebet »aggressiv handelspraksis« som omhandlet i artikel 8 og 9 i direktiv 2005/29/EF eller handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv« i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, og dette herunder i det tilfælde, hvor der foreligger en sektorlovgivning til forbrugerbeskyttelse, der er baseret på EU-retlige bestemmelser og fuldt ud regulerer samme »aggressive handelspraksis«, handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv«, eller i alle tilfælde »ukorrekt handelspraksis«?

⁽¹⁾ N.B. Der er anvendt en anden fortløbende nummerering end den i den præjudicielle anmodning, hvori spørgsmålene var opstillet i to grupper uden fortløbende nummerering.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149, s. 22).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7.3.2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33).

Appel iværksat den 30. marts 2017 af Republikken Polen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15 — Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska)

(Sag C-162/17 P)

(2017/C 239/28)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: Republikken Polen (ved advokat Bogusław Majczyna)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15, Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska), ophæves i sin helhed.
- Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.
- Hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Republikken Polen har nedlagt påstand om, at dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15, Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska), ophæves i sin helhed, og at sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.

Med den appellerede dom frifandt Retten Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (KHIM; efter navneændring nu Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret, herefter »EUIPO«) i en sag anlagt af Stock Polska z o.o., der har hjemsted i Lublin, til prøvelse af afgørelse truffet den 24. september 2015 af et appelkammer ved EUIPO i sag R 1788/2014-5, hvorved EUIPO's afgørelse af 14. maj 2014 om afslag på Stock Polska z o.o.s ansøgning om registrering af et EU-varemærke blev opretholdt.